

Sygn. akt XI W 1092/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk, Karolina Szczęśna

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 07 sierpnia 2017 roku, 19 października 2017 roku, 7 grudnia 2017 roku, 6 lutego 2018 roku, 20 lutego 2018 roku, 6 kwietnia 2018 roku, 22 maja 2018 roku w W.

sprawy **B. D.**

syna P. i D. z domu R.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 8 lutego 2017 roku, ok. godz. 19:35 w W. na drodze publicznej, jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), wykroczył przeciwko przepisom określonym w § 27 ust. 1 RMI oraz SWiA w sprawie ZSD, w ten sposób, że kierując samochodem marki V. o nr. rej. (...), jechał z prędkością 80 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h wynikającą ze znaku pionowego B-33 o 30 km/h,

tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 z 2002 r., poz. 1393),

I. obwinionego **B. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt *XI 1092/17*

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2017 roku około godziny 19:35 w W. B. D. kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Jechał ul. (...) od strony (...) w kierunku ulicy (...). Dopuszczalna prędkość w tym miejscu określona jest znakiem B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”. Obwiniony poruszał się z prędkością 80 km/h, przekraczając dozwoloną prędkość o 30 km/h. Przekroczenie tej prędkości przez obwinionego zostało ujawnione przez funkcjonariuszy Policji M. B. (1) i M. H., którzy pełnili w tym miejscu patrol radiowozem oznakowanym marki K. nr rej. (...). Pomiaru

prędkości pojazdu obwinionego dokonał M. B. (1) przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym LTI 20/20 Truspeed 100LR nr fabryczny TS 005055, rok produkcji 2010 opatrzonego świadectwem legalizacji ponownej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 6, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 7 sierpnia 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 48), zeznań świadków: M. B. (1) (85-86, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 22 maja 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 158), M. H. (k. 83-84, , zapis audiowizualny rozprawy z dnia 22 maja 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 158), G. K. (k. 86-87), P. D. (k. 94-95, 113-114); notatki urzędowej (k. 1-1v), świadectwa legalizacji (k. 8), instrukcji obsługi (k. 57-79), pisma (...) (k. 91, 128), kopii notatników służbowych (k. 129-142).

Obwiniony B. D. w trakcie przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Wobec powyższego odczytano wyjaśnienia obwinionego złożone w toku czynności wyjaśniających. W wyjaśnieniach tych, wskazywał, że policjant – sierż. M. B. (2) podejmujący interwencję przy pomocy przyrządu do pomiaru prędkości nie wykazał w żaden sposób, że pomiar którego dokonał dotyczył prowadzonego przez obwinionego pojazdu. Na prośbę obwinionego wezwany na miejsce prowadzonych czynności asp. G. K. – przedstawiony, jako kierownik policjantów prowadzących interwencję potwierdził, że nie ma możliwości wykazania w sposób jednoznaczny i wskazania pojazdu, którego pomiar dotyczy. W ocenie obwinionego przyrząd pomiarowy, jaki zastosowali funkcjonariusze nie spełniał wymagań, którym powinny odpowiadać tego typu urządzenia do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, które określają przepisy Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych gdyż przyrząd ten nie wskazywał ani godziny ani daty pomiaru. Wobec powyższego obwiniony odmówił uznania wyniku pomiaru, jako pojazdu, którym kierował, oświadczając, iż prowadził samochód zgodnie z przepisami tj. z prędkością maksymalną 50 km/h.

Sąd zważył, co następuje:

Za zgodną z prawdą uznano tę część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, że w dniu zdarzenia kierował on pojazdem marki V. nr rej. (...) oraz tego, że został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji w związku z przekroczeniem prędkości. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego korespondują z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w szczególności w postaci zeznań świadków: M. B. (1), M. H., G. K., kserokopii notatników służbowych, notatki urzędowej.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, w jakich ocenia on wiarygodność pomiaru prędkości oraz wskazuje na brak dowodów, aby dokonany pomiar dotyczył jego pojazdu nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu, stanowią one jedynie przyjętą linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie, nie korelującą z zeznaniami świadków: M. B. (1), M. H., kopią notatników służbowych i notatką urzędową.

Na wiarę nie zasługują również twierdzenia obwinionego aby przedmiotowy przyrząd pomiarowy nie spełniał wymagań, które określają przepisy Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. W ocenie Sąd jest to jedynie dowolna, subiektywna, ocena obwinionego nie znajdująca potwierdzenia w materiale dowodowym i sprzeczna z dokumentem urzędowym w postaci świadectwa legalizacji ponownej wystawionej przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w Ł., z którego w sposób jednoznaczny wynika, iż przyrząd ten spełniał wymogi określone w w/w Rozporządzeniu.

Sąd ocenił, jako wiarygodny materiał dowodowy w postaci zeznań funkcjonariusza Policji M. B. (1). Jego zeznania były obszernie, konsekwentne, spójne oraz logiczne. Dzięki temu stanowią wartościowy środek dowodowy pozwalający odtworzyć rzeczywisty przebieg zdarzenia. Świadek w zwięzły i rzeczowy sposób potwierdził fakt przekroczenia prędkości przez obwinionego. Świadek M. B. (1) przeszedł specjalistyczny kurs do dokonywania

pomiaru prędkości. Świadek w sposób szczegółowy przedstawił przygotowanie urządzenia przed przeprowadzeniem pomiaru, wskazując na wykonywanie testu odległości i kalibrowania urządzenia na miejscu pełnionej służby patrolowej oraz przeprowadzenia pomiaru w stosunku do obwinionego. Sąd nie widzi żadnego, racjonalnego powodu, aby uznać, że świadek, będący osobą zupełnie obcą dla obwinionego, miał interes w tym, żeby obciążać go odpowiedzialnością za czyn, którego by nie popełnił. Z uwagi na powyższe, Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. H. w całości. Relacja świadka odnośnie ustalonych powyżej istotnych okoliczności faktycznych, takich jak miejsce i czas zatrzymania pojazdu obwinionego do kontroli oraz fakt pomiaru prędkości urządzeniem do pomiaru prędkości wykonanym bezpośrednio przez M. B. (1) oraz fakt poruszania się przez obwinionego z niedozwoloną prędkością. Zeznania świadka są rzeczowe, szczegółowe, spójne i logiczne. Nadto korelują z relacją świadka M. B. (1). Z zeznań świadka jasno wynika, iż funkcjonariusze podjęli w stosunku do obwinionego interwencję, nie mając żadnych wątpliwości odnośnie przeprowadzonego pomiaru prędkości i sprawności urządzenia jakim mierzono prędkość z jaką poruszał się obwiniony kierowanym przez niego pojazdem. Świadek podejmowała czynności zgodnie z najlepszą wiedzą i obowiązującymi przepisami i Sąd nie znalazł żadnych powodów aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka G. K.. Świadek po przybyciu na miejsce zdarzenia na skutek wezwania przez policjantów dokonujących pomiaru na prośbę obwinionego – jako przełożony funkcjonariuszy odpowiedział na jego pytania odnośnie funkcjonowania urządzenia - radaru jaki został zastosowany, przedstawiając obwinionemu, iż urządzenie to posiada laserowy celownik i na pewno rejestruje ono prędkość i odległość z jakiej została zmierzona, zaś nie identyfikuje pojazdu tzn. nie zapisuje obrazu, nie robi zdjęć. W ocenie Sądu zeznania zasługują na wiarę. Jego rola podczas interwencji w głównej mierze sprowadzała się do przekazania obwinionemu ogólnych informacji w jaki sposób dokonuje się pomiarów, świadek jednak jak sam stwierdził nie jest specjalistą w tym zakresie, nie zajmuje się obecnie pomiarami, nie uczestniczył bezpośrednio przy pomiarze prędkości jaki wykonywali M. B. (1) i M. H.. Świadek przekazał ogólne informacje jakie są mu wiadome o funkcjonowaniu tego typu urządzeń.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. D. odnośnie tego, że po zatrzymaniu obwinionego do kontroli prowadził z obwinionym rozmowę telefoniczną podczas, której obwiniony-jego syn w wątpliwość poddawał wykonany pomiar oraz prosząc go o podanie podstawy prawnej uzasadniającej żądanie, iż pomiar dotyczy jego pojazdu. Świadek twierdził, że zna działanie tego typu urządzeń, zwracając uwagę na błędy jakie mogą zaistnieć w dokonywaniu pomiarów, niemniej w ocenie Sądu świadek nie brał bezpośrednio udziału w zdarzeniu, jego relacja opiera się głównie na tym co przekazał mu obwiniony. Zdaniem Sądu nie można tego świadka, ojca obwinionego uznać za całkowicie bezstronnego. Nadto jego relacja nie wnosi wiele istotnego co do konkretnie przeprowadzonej kontroli prędkości i zawiera ogólniki, opiera się na spekulacjach świadka w zakresie prawidłowości działania radaru użytego przez policjantów i nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1-1v), świadectwa legalizacji (k. 8), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 30-32), instrukcji obsługi (k. 57-79), pisma (...) (k. 91), danych z KRK (k. 117), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 119), pisma (...) (k. 128), kopii notatników służbowych (k. 129-142). Dokumenty te zostały, bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Wykroczenie stypizowane w przepisie art. 92a kw, polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Karalności poddano tutaj zachowanie polegające na przekroczeniu dozwolonej znakiem lub ustawą prędkości. Ustawodawca nie wymaga tutaj wystąpienia skutku, wystarczające jest bowiem samo niezastosowanie się do ograniczenia prędkości. Jest to wykroczenie formalne, które popełnia zarówno ten, kto prowadzi pojazd, przekraczając dopuszczalną prędkość i nie powodując żadnego niebezpieczeństwa na drodze (np. w związku z charakterem drogi i brakiem uczestników ruchu), jak i ten, kto przekraczając taką prędkość, spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa

innych uczestników ruchu. Sam fakt przekroczenia dozwolonej prędkości jest w ocenie ustawodawcy zachowaniem niebezpiecznym.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, że przedmiotowe wykroczenie, którego dopuścił się obwiniony B. D. polegało na tym, że nie zastosował się on do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości”, uregulowanego w § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w ten sposób, że nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h i przekroczył ją o 30 km/h, jadąc z prędkością 80 km/h. Świadkowie M. B. (1) i M. H. ujawnili fakt popełnienia wykroczenia przez obwinionego w związku z czym, wykonując czynności służbowe podjęli wobec niego interwencję. Wykonywali oni swoje obowiązki zgodnie z najlepszą wiedzą i obowiązującymi przepisami i nie ma żadnych powodów, aby mieli obwinionego pomawiać o coś czego nie popełnił. Z zapisu notatki urzędowej (k. 1-1v) wynika, iż B. D. został zatrzymany do kontroli wobec faktu przekroczenia dopuszczalnej prędkości 50 km/h o 30 km/h. Pomiar jaki na to wskazywał funkcjonariusze dokonali urządzeniem LTI/20/20 Truspeed 100LR nr fabryczny TS 005055, rok produkcji 2010 z odległości 161,9 m. Powyższe znajduje również potwierdzenie w treści zapisów notatników służbowych policjantów. Wynika z nich, że obwiniony w momencie dokonywania pomiaru jechał pasem środkowym, zaś obok zmierzonego pojazdu w tej samej linii prostej nie znajdowały się żadne inne samochody (k. 131-132). Pomiaru dokonywał M. B. (1) za pomocą latarki z nakładką koloru czerwonego (k. 140).

Okoliczność zaś na jaką powoływał się obwiniony, iż urządzenie pomiarowe nie wykonało zdjęcia jakie obrazowałyby, iż to jego pojazd poddany został sprawdzeniu prędkości nie implikuje jego braku odpowiedzialności w zakresie zarzucanego mu czynu i nie świadczy, iż do przedmiotowego wykroczenia nie doszło. W ocenie Sądu przeprowadzony pomiar został wykonany sprawnym technicznym urządzeniem, posiadającym świadectwo legalizacji ponownej (k. 8) przez przeszkolonych w tym zakresie policjantów, którzy mieli odpowiednią wiedzę i umiejętności do jego używania. Funkcjonariusze nie mieli żadnych wątpliwości odnośnie właściwego jego działania i tego, iż uzyskany wynik dotyczył właśnie pojazdu obwinionego. W ocenie Sądu przedmiotowy sprzęt do pomiaru prędkości działał prawidłowo, nie było żadnych podstaw do kwestionowania poprawności wykonanych pomiarów prędkości w stosunku do pojazdu jakim poruszał się obwiniony. Przyrząd ten został dopuszczony do używania i spełniał wszelkie wymogi określone w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Sąd nie miał żadnych wątpliwości odnośnie zasadności przeprowadzonej wobec obwinionego interwencji a także nie dostrzegł żadnych powodów, dla których miałby uznać, że obwiniony swoim działaniem nie dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia. Zdaniem Sądu nie ma żadnych podstaw, aby można było podważać zaprzeczając prawidłowości dokonanego pomiaru i uzyskanego wyniku.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że obwiniony B. D., poprzez swoje umyślne działanie wykroczył przeciwko przepisom ruchu drogowego i przekroczył dopuszczalną prędkość, a więc jego zachowanie wskazuje, że chciał popełnić przypisane mu wykroczenie, a nie tylko się na nie godził.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 800 zł. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niego osiągnąć. Sąd uwzględnił również sposób zachowania się obwinionego po popełnieniu czynu, jego właściwości i warunki osobiste. Zdaniem Sądu wymierzona kara grzywny będzie stanowiła wystarczającą dolegliwość, jednocześnie nie przekraczającą stopnia winy oraz spowoduje, że obwiniony zacznie przestrzegać obowiązujących przepisów ruchu drogowego, co ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stopień społecznej szkodliwości czynu był duży. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który poprzez zignorowanie ograniczenia prędkości, jechał o 30 km/h szybciej niż to było w przedmiotowym miejscu dozwolone. Skutkiem takiego zachowania jest stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem

wykroczenia. Dodatkowo obwiniony był już karany za wykroczenie polegające na przekroczeniu prędkości ale także inne naruszenia przepisów ruchu drogowego (dane z rejestru wykroczeń drogowych k. 119). W ocenie Sądu orzeczona kara jest sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

Na podstawie przepisu art. 119 § 1 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 80 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.